

Ivar Rummelhoff er død.

Ivar Rummelhoff døde plutselig nyttårsaften sistleden 63 år gammel. Med ham er vår mest virksomme og utrettelige sosialarbeider i kriminalforsorgens tjeneste gått bort.

Ivar Rummelhoff hadde utdannelse som sosialøkonom. Han blev i 1921 ansatt som direktør for „De Norske Forsorgsforeningers Landsforbund“ som var en sammenslutning av de gamle fengselsselskaper. Etterat denne organisasjon i 1923 var blitt sluttet sammen med „Lærehjems- og Verneforbundet“ til den fellesorganisasjon som nu kalles *Norges Vernesamband*, ble Rummelhoff generalsekretær for sambandet og fra 1936 dessuten også kontorsjef ved Oslo Vernelag.

For alle som i Norge er beskjeftiget i strafferettspleien eller fengselsvesenet var Rummelhoff fremforalt den gode og alltid villige medarbeider. Han hjalp til med råd og bistand til enhver som trengte den, hvaenten det nu var den løslatte fange som var oppradd for hus og klær, eller det var en dommer som ønsket et råd eller en statsadvokat som trengte praktisk bistand ved å løse anbringelsesproblemet i en vanskelig sikringssak. Idetheletatt var Rummelhoff kanskje mer opptatt av den individuelle sak eller det enkelte menneske enn av generelle administrasjonsproblemer.

Men for alle som står utenfor rettspleiens daglige virksomhet var Rummelhoff best kjent fra den opplysningskampanje han har drevet for sin store sak, — vernearbeidet blant lovovertrederne. Han har holdt utallige foredrag gjennom årenes løp og har skrevet artikler og brosjyrer som har vært atskillig lest.

I et kåseri for sine venner i Oslo kriminalpoliti sa Rummelhoff en gang:

„Det er etter mitt skjøn gledelig å se at jussen og teologien har mistet noe av sin tidligere alt dominerende rolle når det gjelder bestemmelsen om behandling av lovovertredere i og utenfor anstalter, og jeg tror i det hele ikke på noe universal-middel i kampen mot forbryderondet og skrupelighetene i menneskenes natur, hverken etter lovbokens paragraf-labyrinter eller at presters og andres religiøse påvirkning alene fører fram, men at oppgaven bare kan løses gjennom et godt organisert samvirke av alle de krefter som står til rådighet og alltid bedre gjennom praktiske tiltak, en håndsrekning i et knipetak og eget eksempel, enn gjennom ord og formaninger.“

Denne noe uortodokse betraktning tør i et nøtteskal gi Ivar Rummelhoffs syn på sin livsgjerning og kanskje også en god por-sjon av hans samlede livsfilosofi.

Andr. Aulie.